

4.mai

Medlemsblad for Norges Kommunistiske Studentforbund OKT-78



»Massene er i besettelse av et
potensielt uttømmende begrepsapparat
for sosialisme i allmenning.

LEDER:



NKS'ere !

FRAM FOR DAGSAVISA

DIREKTIV til alle medlemmer, distrikts-, storlags- og smålagstyrer.

Kamerater!

Kampanja for å gjøre Klassekampen til dagsavis fra 1 april er i full gang. Rotasjonskampanja ruller jevnt og trutt videre. Studentforbundet må også ta på seg en del av ansvaret for at målet skal nås. Vi må verve abonnenter, samle inn til rotasjonstrykkeriet og kontinuerlig drive løssalg av 20 og 4 siders avisa.

Hva krever kampanja av oss?

A. Verving av abonnenter.

1. Vi må begynne med oss sjøl. For alle medlemmer av NKS må det være en sjølsagt ting å abonnere på dagsavis. I arbeidet vårt vil dette være av uvurderlig betydning. Derfor: Det rettes en sterk oppfordring til alle medlemmer om å abonnere på dagsavis raskt!
2. Kampanja må organiseres og ledes skikkelig. Alle styrer må velge en egen kampanjeansvarlig. Denne ansvarlige må sammen med ledelsen lage en helhetlig plan for arbeidet fram til 1.2.77. De ansvarlige må sette opp lokale målsettinger, gjøre egne undersøkelser og sjøl gå i spissen for arbeidet på alle områder.
3. Alle lag skal minimum gjennomføre diskusjon av KK-kampanja/rotasjon som et underordna punkt på et lagsmøte. De lag som greier det tar et helt møte på kampanja.
4. Frister:
 - Lagsmøte på kampanja holdes inne 24.10.
 - Alle medlemmer oppfordres til å abonnere innen 1.11.
5. Kampanja rettes inn mot 3 hovedgrupper. Den første er NKS egne medlemmer. Så må vi gå på alle som nå abonnerer på ukeavis og verve dem som dagsavis-abbonenter. Men dette er langt fra nok. Avisas framtid sikres først og fremst ved at vi verver et stort antall helt nye abonnenter.

B. Innsamling til rotasjonstrykkeriet.

Innspurten i innsamlinga til rotasjonstrykkeriet er den andre delen av denne kampanja.

Målsetting for NKS: 100 000 kr. innen 1.2.77
delmålsetting 50 000 innen 1.12.76

Dette er et stort løft. Kampanjeansvarlige må raskt få fart på innsamlinga. Det må raskt reises diskusjoner om individuelle faste bidrag blant medlemmene, men dette er ikke godt nok. Til nå har vi synda grovt mot å gå i bredden i innsamlinga. Dette må korrigeres. De som tror at mange uavhengige og progressive ikke ønsker å støtte innsamlinga, tar feil. Begynn med dem som går på studiesirkel. Ta med bøsse når du selger avisa, og be folk om å gi faste bidrag månedlig.

Denne delen av innsamlinga har et spesielt mål. Sammen med Rød Ungdom skal vi gi en 2-fargemaskin til 200 000 kr. til det nye trykkeriet. Resultatet for vår del av kampanja vil være å finne i NKS-spalta i Klassekampen hver uke.

C. Løssalget.

1. Alle NKS-medlemmer skal selge Klassekampen hver uke. Dette er den viktigste metoden til å komme i kontakt med gamle abonnenter og for å skaffe mange nye. Legg vekt på å sikre en effektiv distribusjon som samtidig er sikkerhetsmessig forsvarlig. En ide er en sentral stand der alle medlemmer henter f. eks. 5 eksemplarer hver og betaler ved henting.
2. Løssalget må organiseres godt.
 - frys ikke fast målsettinga for løssalget. Diskuter salget fra uke til uke, og øk målsettingene etterhvert.
 - på de store lærerstedene må også 4 -sidern selges i løssalg. På dette området står vi svakt i dag, og innsatsen må økes kraftig. Salget av 4 -sidern er også forberedelse til salg av dagsavisa. På de store lærerstedene må dagsavisa selges hver dag. Også salget av 4-sidern må planlegges og følges opp.
 - legg vekt på å trekke med sympatisører, sirkeldeltagere og andre i løssalget. En god ide er å lage grupper der medlemmer og ikke-medlemmer går sammen og selger på et fast sted og en fast tid hver uke.

Kampanja er altså delt i 3 deler, men står under en ledelse. For å sikre et godt resultat er det avgjørende at de ansvarlige på alle nivåer hele tida er på høyde med situasjonen, og kan gripe inn der det er nødvendig. Legg vekt på kontinuerlig rapporter både om abonnentsverving, innsamlinga og løssalget. NKS sentralt skal ha inn rapporter fra alle lag innen 15.11. Rapportskjema og retningslinjer for rapporteringa følger seinere.

Begrunnelse for direktivet

Klassekampen som dagsavis vil bety en kraftig styrking av den revolusjonære studentbevegelsen og NKS. Klassekampen vil bli hovedavisa for alle revolusjonære i Norge.

På universitetet og skolene står kampen mellom kommunistene og revisjonistene spesielt hardt. Dagsavisa vil bety enormt for å bekjempe revisjonistene hardt. Deres linjer i interessekampen, i streikestøttearbeidet og deres proimperialisme. En dagsavis vil fra dag til dag kunne følge en sak som f. eks. Angola. Revisjonistene og borgerskapet frykter dagsavisa fordi de veit at den vil gjøre det mulig å trekke virkelig mange over på vår politikk i ulike spørsmål.

Dagsavisa vil svekke reaksjonen og styrke kommunistene, den vil kunne organisere breie lag av studentene til støtte for arbeidere, småbrukere og andre som reiser kamp.

Dagsavisa er et stort løft og vil kreve mye arbeid og stor innsats. Mange borgere hevder at det er umulig å gi ut ei dagsavis uten annonser og millioner i statsstøtte. Vi skal vise dem at vi klarer det. Men uten en solid ryggrad på tusenvis av abonnenter vil avisa lide en rask død, og dette klarer vi ikke uten at vi setter masselinja i høysetet og hardt bekjemper alle former for høyresekterisme i teori og praksis.

Når vi legger fram denne politiske betydninga av dagsavisa for folk er det mange som blir entusiastiske. Abonnenter verves først og fremst som resultat av grundige diskusjoner der vi mobiliserer dem politisk. Snakk ikke bare med dem som kjøper avisa. Spør også dem som sier "nei" om hvorfor de ikke vil kjøpe. På den måten kan vi skaffe oss materiale som seinere gjør det mulig å løse motsigelsene folk har og verve bredt i nye grupper.

Løssalget må være systematisk. Dekk alle klasser forelesninger og kantiner hver uke. Selg på møter og i demonstrasjoner. Spør alle som kjøper om de vil abonnere, og støtte innsamlinga til 2-fargemaskina. Kontroller hverandre, og praktiser aktiv kritikk sjølkritikk. Diskuter de erfaringer som er gjort.

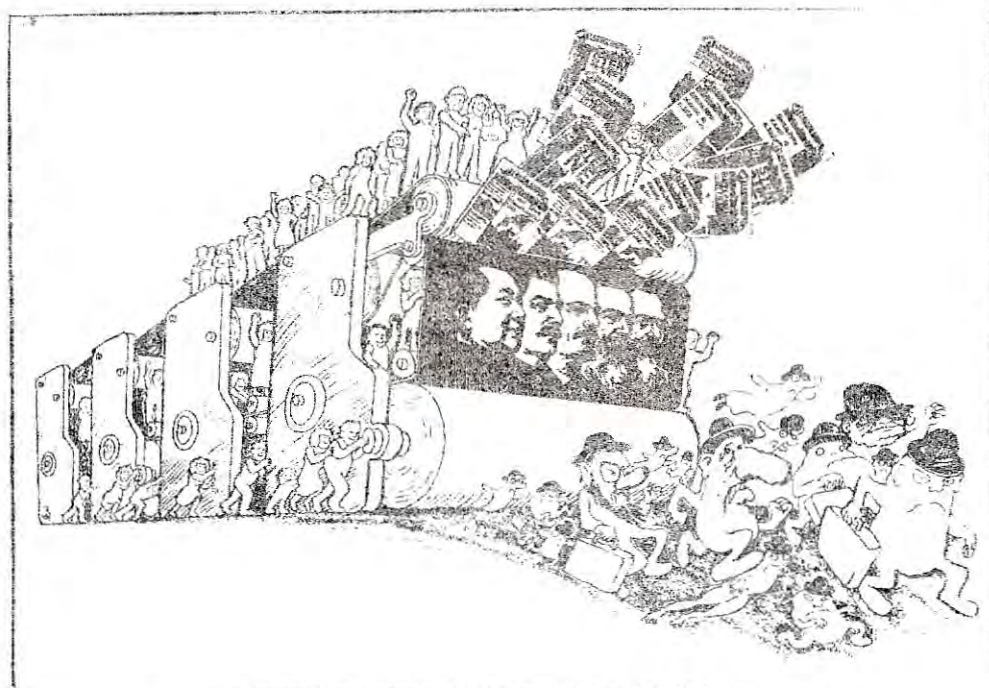
Noen har hevd a at 400 kr i året er så dyrt, at de fleste studenter og s koleelever ikke vil betale det. Men er det egentlig dyrt? 400 kr er mye penger men likevel langt billigere enn andre dagsaviser. Klassekampen blir dessuten en avis folk virkelig har bruk for, ei avis til daglig glede og nytte, ei avis som blir et viktig våpen for arbeiderklassen og dens allierte. For et arbeiderfiendtlig "arbeiderblad" må en f. eks. betale kr 528. - i året. Dagsavisa skal være sjølberga økonomisk, og det vil koste mange millioner i året bare å drive den. Erfaringer viser at nåren først er politisk motivert til å støtte avisa, blir økonomien et underordna spørsmål for de fleste.

Spredning av Klassekampen må alltid være en viktig oppgave for studentforbundet, en oppgave vi må "lære å leve med". Stram organisering og kontroll, faste rutiner og kollektiv innsats må til. Oppgava skal ikke prioriteres opp og ned i forhold til andre oppgaver. Kampanja må bygges opp til å fylle en sentral plass i alle medlemmenes politiske praksis. Framgang for Klassekampen betyr framgang for vår politikk på alle områder.

Kamerater!

Oppgavene er store og viktige. La oss kaste oss ut i dem. La oss sette masselinja og politikken i ledelsen for arbeidet. La oss dristig gå ut i student- og elevmassene og verve abonnenter, styrke løssalget og samle inn penger til rotasjonstrykkeriet!

kampanjeutvalget i NKS



ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE!



Vervekampanja setter feila i skarpt lys!

Oppgava med å verve mange medlemmer til NKS stiller de ideologiske feila våre i et skarpt lys. De står som et aktivt hinder når vi skal gjennomføre oppgava, og det er derfor nødvendig å kritisere dem skarpt. Hvilke feil er dette?

SYNET PÅ MASSENE FLERTALL

Om vi mener at flertallet av massene er grunnleggende bra folk som vi skal vinne for sosialismen, eller om vi ser på dem som fiender, reaksjonære eller dårlige folk, er helt avgjørende for hvordan vi skal utføre oppgava.

Viss vi mener at 70% går an å vinne og er bra, må vi gå bredt ut til massene i kampanja og spørre dem om de skal bli medlem av NKS. Mener vi at det bare er 10% som er bra, og resten er reaksjonære og fiend like, blir det sjølsagt dumt å kasta bort tida på å spørre alle disse om de vil bli medlem av NKS.

Jeg mener at 70% (for å antyde et tall) går an å vinne for sosialismen. Samtidig oppfører jeg sjøl meg og de fleste andre NKSere seg som bare 10% skulle være bra. Praksisen vår viser det: Vi går ikke offensivt ut og spør flest mulig folk om de vil bli medlem av NKS, men sitter på stands med bøker og papir foran oss for å slippe å prate med studentene. Vi er lynraske til å stemple uorganiserte som vi har sett drikke kaffe i kantina sammen men en revisjonist som "han er håpløs". Og hver gang vi tar oss i kraven og går ut, som f. eks. 24 august moblisering blir vi veldig overaska over hvor bra folk er.

Denne tankegangen er tvers gjennom råtten og skadelig. Viss vi ikke trur at flertallet av massene er bra, hvordan kan vi da ha noen mulighet til å oppnå sosialisme i Norge. Ideen om at de som går forbi standen helt sikkert ikke er interessert i politikken vår, eller er våre fiender, betyr at vi ikke kan få noen framgang og at vi må være fornøyd med den styrken vi har i dag. Men framgang må vi ha. Revolusjonen i Norge kan ikke gjennomføres viss ikke ml-bevegeleien blir mange ganger større enn den er i dag. Å tro at det er tilstrekkelig det vi har i dag er noe stort tull.

Vår linje idag om ikke å spørre folk om de skal bli medlem er å gå inn for at vi skal være 40 stykker i år 2000 og i all framtid. Det er ei linje for å betrakte politikken som en hobby noen få utvalgte personer driver med fordi den er interessant. Den sier ikke at det viktigste er å oppnå sosialismen og at vi derfor må kjempe aktivt en av de grunnleggende betingelser for å nå målet: Å bli mange ganger større enn i dag.

Noen vil kanskje si at vi må være mange for å gjennomføre revolusjonen, men at vi vil bli flere etterhvert som klassekampen skjerper seg. Folk vil se at vi har rett og slutte opp om kommunismen. Ja vel, men dette vil avhenge av en ting. At vi kommunister går i spissen i klassekampen, propagerer kommunismen, og at vi har innflytelse i massene. Og innflytelse i massene er også et spørsmål om å være mange. Viss 1% er kommunister har mange aldri prata med en kommunist og de er full av gærne. Men om oss, planta gjennom borgerskapets propaganda. Viss 10% er kommunister er det nær alle en kommunist og kan diskutere å få vi å la vi tårer.

Et eksempel Under aksjonen mot Taiwan-embassat i Oslo kom vi i diskusjon med mange helt nye studenter; studenter som aldri hadde snakka med kommunister før. Fra en av dem falt følgende uttalelse: Jøss, dere er jo helt vanlige folk som det går an å diskutere med.

Skal vi vinne sosialismen må vi være mange, og vi må kjempe aktivt for å bli det. Er vi få når klassekampen skjerpes, finnes det ikke kommunister til å gå i spissen og vi vil ikke vinne innflytelse i massene. I stedet vil revisjonister og andre borgerlige grupper befestet sin innflytelse. Vi sier at revisjonistene må gjøres til en mindretallsbevegelse for å kunne gjennomføre revolusjon. Dette er et spørsmål om innflytelse i massene, et spørsmål om å være mange. Ser vi på flertallet av massene som våre fiender kan vi ikke vinne en eneste seier, og alt arbeidet er håpløst.

Hva er så våre egne ideer på hvordan vi skal kunne oppnå sosialismen, når vi ikke ser på flertallet av massene som våre venner. Vi kan jo ikke tru annet enn at vi skal gjøre det sjøl. Denne innstillinga preger mye av arbeidet vårt ellers også. I streikestøtteoppgavene mobiliserer vi ikke uavhengige til å gå med lister, men flyr heller dobbelt så mye sjøl. Dette er ei linje for at det er noen få helter som skaper historia, og at massene i beste fall skal stå å applaudere. Det er ikke noe annet enn reinspikka borgerlig historioppfatning.

SYNET PÅ STUDENTENES ROLLE I KLASSEKAMPEN:

En annen ide som hindrer arbeidet med brei verving er vårt eget syn på studentene. Det er klart at viss vi mener at de er ei suspekt og verdiløs gruppe i klassekampen, så vil det sjølsagt prege det arbeidet vi legger i verveoppgava.

Store deler av studentene (kanskje 70%) har objektive interesser av sosialismen, og er grunnleggende sett våre venner og kan vinnes for sosialismen og arbeiderklassen. Dette betyr sjølsagt ikke at arbeidet allerede er gjort. Det er en lang og seig kamp, og det er en kamp av stor betydning.

Studentene utgjør en liten del av befolkninga (2%), men de har stor betydning - større enn dette tallet skulle tilsi. De utgjør en stor del av ungdommen, av befolkninga mellom 18-30 år. All erfaring fra klassekampen viser at dette er ei gruppe som har stor betydning. Det er ei lett bevegelig gruppe som har stor betydning. Det er ei lett bevegelig gruppe i politisk forstand og reagerer raskt på undertrykking og urettferdighet. Skjerping av klassekampen slår ofte først og sterkest ut der. Klassikerne oppsummerer dette når Mao sier at seieren er hos dem som har ungdommen med seg. Denne gruppa er også lett bevegelig i fysisk forstand. Den er helt avgjørende i forbindelse med oppstand og krig. Videre er studentene konsentrert i de større byene, hvor de viktigste utviklinger i klassekampen skjer.

Alt dette gjør studentene viktig å vinne for arbeiderklassen. Stjerneeksempelet på hva de kan bety er de revolusjonære oppstandene i Frankrike 68, hvor studentene gikk i spissen for kampen og trakk arbeiderklassen med seg. Men det er ingen lov som sier at studentene skal spille denne rollen. I Tyskland i 30-åra var det nazismen som hadde hegemoni blant de intellektuelle og studenta. For eksempel var universitetslovene i Tyskland mye mer liberale enn de er i dag - fordi nazistene hadde fulle kontroll. Hvor studentene skal havne på borgerskapet eller arbeiderklassens side - er et spørsmål om hva vi gjør. Linja som sier at studentene ikke er viktige i klassekampen kan ikke gjøre dem ubetydelige, tvært imot er det ei linje for å overlate og gjøre dem betydelige - for borgerskapet, i stedet for ei kraft for arbeiderklassen.



Trutte

METODENE I VERVEKAMPANJA

Spørsmålet om hvilke metoder vi skal anvende for å løse ei oppgave, er ikke spørsmålet om lure og mindre lure metoder. Metodene er tvertom et produkt av den ideologien som hersker i organisasjonen. La oss se litt på hva det betyr for oppgava med å verve nye medlemmertil NKS: Mener vi at det bare er progressive enkeltstudenter som kan vinnes for arbeiderklassen, sosialismen og revolusjonen - eller mener vi at flertallet av studentene har objektive interesser av den sosialistiske revolusjonen, er grunnleggende bra og kan vinnes? Skal vi bare spørre enkelte progressive som på forskjellig måte har "pøkt seg ut" - eller skal vi spørre flertallet av studentene om de vil bli medlemmer i NKS?

Dersom vi svarer ja på første delen av spørsmåla - så er det greit: Da holder det med å sette opp en og annen veggavis med oppfordring om å bli med i NKS og å snakke med en og annen progressiv vi veit om. Dersom vi forkaster dette synet fordi det er revisjonistisk, så må vi diskutere metoder, prøve dem ut i praksis, oppsummere erfaringene og utvikle metodene videre slik at vi sikrer at det store flertallet av studentene på skolen eller instituttet faktisk blir spurt og diskutert med om medlemskap i NKS.

HOVEDMETODEN ER Å SPØRRE MANGE OM DE VIL BLI MEDLEM AV NKS.

Hovedmetoden for verving er å spørre flest mulig om de ønsker å bli medlem - gjennom stands, på forelesninger, i klassen, i friminutter, i fronter, ved dørbesøk på studentbyer, gjennom "raids" i kantiner, i samband med salg av KK og HMG osv. Alle som viser interesse skal diskuteres grundig med - enten på stedet eller ved å inviteres til særskilte vervemøter der medlemskap diskuteres. Folk som vil vite mer om linja vår skal inviteres til å gå studiesirkler. Men dette skal IKKE bety at en først spør om sirkel, deretter om medlemskap!

Det er nødvendig å gå bredt ut - spørre masse folk vi ikke kjenner fra før, folk i andre klasser og på andre fag. Det duger slett ikke bare å fordele noen få vi "kjenner godt" fra før og si oss tilfreds med det. Og ikke minst viktig: VI MÅ SPØRRE DEM DIREKTE OM MEDLEMSKAP! For å gjennomføre dette er det nødvendig at vi fører skarp kamp mot den ideen i våre egne rekker at det er uanstendig å spørre folk rett ut om de vil bli medlem i NKS. Det fins ikke noe som helst uanstendig ved et slikt spørsmål. Tvert om syns mange det er rart og tilogmed lite tillitsvekkende at vi ikke viser interesse for å bli mange, for de skjønner sjølsagt nødvendigheten av å være riktig mange om de oppgavene vi har satt oss. Og hva er da mer naturlig, tenker de, enn å spørre mange?

Det å spørre folk direkte om medlemskap er noe ganske nytt for de fleste av oss. En del kamerater vil muligens finne på unskyldninger av forskjellig type for å slippe å gjøre det, mens andre kamerater kaster seg ut i det og gjør positive erfaringer både om massene og at det går an å spørre dem direkte. En del kamerater er ferske og muligens usikre på politikken vår, mens andre er mer erfarne. Både for å hjelpe hverandre i å komme i gang, løse motsigelser som dukker opp og å komme videre i arbeidet i massene er det nødvendig at arbeidet organiseres slik at kamerater arbeider sammen, gjerne to og to. Det er dessuten nødvendig å sørge for at problemer som oppstår kan bli diskutert grundig.

Det er nødvendig å stille konkrete målsettinger, for hvor mange vi skal verve som medlem, og for hvor mange vi skal verve til sirkel. Men det må også stilles målsett-

inger på hvor mange hver enkelt skal spørre om å bli medlem. Bare slik kan vi sikre at vi snakker med mange nok og når virkelig bredt ut. Det nytter ikke å snakke med bare 25 folk hvis vi skal verve 20 nye medlemmer.

All erfaring viser at verving avhenger av to ting: at vi går bredt ut - spør virkelig mange folk, og at vi fører kamp for å overbevise folk om at det er rett å bli med. Det er ikke slik at dette skremmer folk. Sammheten er at det er oss sjøl som ofte blir skremt ved tanken og som må overvinne vår egen frykt for massene.

Sluttelig et "sikkerhetsargument" som tidvis kommer opp. Noen kamerater argumenterer med at det å gå bredt ut med spørsmål om medlemskap betyr å åpne organisasjonen for spioner og provokatører. Det er ikke riktig: at vi spør folk betyr ikke at vi skal unnlate å undersøke omkring dem som søker medlemskap, eller at vi frasier oss retten til å nekte dårlige elementer adgang til forbundet. Tvert om, vi bør jobbe grundigere med disse tingene. Heller ikke er det slik at det setter medlemmenes sikkerhet i større fare å spørre folk om de vil bli medlem av NKS enn å selge KK.

FALLGRUBA "Å SNAKKE OM NOE ANNET" OG "Å GJØRE NOE ANNET" ENN Å VERVE MEDLEMMER.

Verving er en særskilt oppgave og består i å løse særskilte motsigelser hos massene. Den kan ikke løses gjennom "indirekte" virkemidler - ved å snakke om noe annet eller ved å utføre annet arbeid.

Om en uavhengig kamerat tegner seg på ei streikestøtteliste for Jøtul, får han ikke automatisk ideen "- nå må jeg melde meg inn i NKS." Tvert om: Han får heller ideen: "- disse NKSerne mener visst det er viktigst at jeg står på streikestøtteliste. Eller i verste fall: "- disse NKSerne mener visst ikke jeg er bra nok til å kunne bli med i NKS." Det er et faktum at uavhengige i dag ofte lurar på hvorfor de ikke blir spurt, eller trur vi ikke ønsker dem fordi vi ikke spør. De mest pågående og initiativrike av dem går på oss sjøl. Mange medlemmer går tapt på denne måten.

Verving er en særskilt oppgave og krever særskilt arbeid og særskilte diskusjoner, ofte flere ganger før det gir resultater. Å diskutere andre ting eller organisere annet arbeid (kvinnefront, streikestøtte o.l.) gir aldri automatisk medlemmer. Skal det bli medlemmer i stort antall, må det drives vervearbeid og diskuteres medlemskap - ikke gjøres alt mulig annet i stedet. Det skal ikke tillates at det utføres alt mulig annet arbeid under påskudd av at det er "verving".

Spesielt skal en være oppmerksom på den feilaktige ideen som går ut på at en først skal diskutere "mindre krevende" ting for "etterhvert" å gå over til medlemskap. En prøver seg først med LNL, så med Chile, så med Sovjet, så med Linje-godsstreiken... for til slutt å prøve seg med medlemskap om en får "bingo" på alle sakene. Vanligvis blir dette bare til sirkling rundt grøten, til at vi hefter oss opp i allslags diskusjoner om alt annet enn medlemskap, og til at det ikke blir diskutert medlemskap. Dette er en opportunistisk metode, en konservativ metode som oser av mistillit til massene.

En feil av samme typen er å spørre folk om sirkel istedenfor medlemskap, og framstille sirklene som en slags marxistisk folkeopplysning der en kan "lære" om marxismen. Det skal stå klart fast at sirkler er noe vi driver for å verve medlemmer. Til slutt: Det er ikke riktig først å spørre folk om sirkel; det gjør det vanskeligere å oppnå enighet om medlemskap med det samme.

LEGG VERT PÅ METODENE

Det er nødvendig å legge arbeid i å utvikle metodene i vervearbeidet i tråd med det som er sagt ovenfor og i tråd med de erfaringene en oppsummerer etterhvert. Her er noen forslag.

- OFFENSIVE STANDS (dvs ikke "sit-downs") spesielt innretta på verving, med stor plakat om "BLI MEDLEM.", vervemateriell, KK, HMG. Og aller viktigst: mange kamerater som står foran standen og spør folk som går forbi om de er interessert i medlemskap.
- BRUK KK/HMG- SALGET! Alle som kjøper KK eller utviser interesse eller sympati bør spørres om medlemskap når vi selger KK/HMG. Hva er vel enklere enn det? Alle selgere bør i tillegg ha med seg vervemateriell
- ÅPNE MØTER som spesielt diskuterer medlemskap, og der interesserte inviteres. På skolene er slike møter med godt resultat blitt holdt i friminutt.
- FRONTER: Medlemmer av frontaksjoner må diskutere medlemskap med flest mulig uavhengige medlemmer i fronten, legge opp et særskilt opplegg for dette seg i mellom.
- STORE FORELESNINGER - I pausen: apell, stand og mange kamerater som går rundt med vervemateriell og spør så mange av deltakerne på forelesninga som mulig om de er interessert i medlemskap.
- SEMINARER OG KOLLOKVIER må brukes. Feks. apeller, muligheter for å diskutere medlemskap relativt grundig med alle deltakerne
- DØRBESØK er en selvfølge på alle studentbyer og elevinternater.
- ELEVSAMFUNN OG FESTER - lage spesielle opplegg for å snakke med mange folk i løpet av arrangementet.
- STUDENTERSAMFUNNENE - stands på godt besøkte møter spesielt innretta på verving (av typen som er nevnt over). Muligheter for apell fra talerstolen?

Det er klart at metodene må variere fra sted til sted - mellom universitet og skoler og mellom store og små lag. Arbeidet må drives mest mulig organisert og kollektivt, og metodene må være slik at kameratene kan jobbe sammen, støtte hverandre, løse problemer sammen.

HVA SKAL VI LEGGE HOVEDVEKTEN PÅ I ARGUMENTASJONEN ?

Til slutt et par punkter på hvordan argumentasjonen ovenfor dem vi spør bør innrettes. Først hva vi ikke skal gjøre: Vi må bekjempe opportuniste ovenfor sympatisørene. Ingen skal lokkes inn i forbundet på falskt grunnlag om at "det er nesten ingenting å gjøre", "bare ett lite møte i uka", "ikke nødvendig å overholde disiplinen så hardt" o.l. Slik opportuniste hindrer i virkeligheten rekruttering fordi den utviser skillet mellom medlem/ikke-medlem og dermed vitsen ved medlemskap. Den fratar massene respekten for forbundet, gir inntrykk av at vi prøver å "lure" dem. Og den hindrer at vi tar utgangspunkt i massenes klassestandpunkt og revolusjonære vilje for å vinne dem for forbundet - i stedet appellerer vi til deres liberalisme og individualisme.

I argumentasjonen med sympatisørene skal vi tvertom legge hovedvekt på å appellere til deres klassestandpunkt, deres vilje til å jobbe for arbeiderklassen, revolusjonen og partiet, deres forståelse av kampoppgavens viktighet - og kjempe for å vinne dem for forbundet. Vi skal krittseres deres feilaktige oppfatninger, f.eks. liberalisme og individualisme, uten å forfalle til moralisering. Vi skal påpeke overfor dem at de står overfor et valg - at det er riktig å slutte seg til oss fordi det betyr å ta konsekvensen av det en står for. Vi skal særlig kjempe for å overvinne den intellektuelle anarkismen og frykten for organisasjon, og propagandere for betydningen av organisasjon, enhet og disiplin.

Kamerater: Studentenes flertall er grunnleggende bra og er mulige å vinne for arbeiderklassen, revolusjonen og sosialismen - la det være rettesnora for arbeidet med å verve et stort antall nye medlemmer til NKS!



Arve

GODE ERFARINGER I VERVINGA

Et lag har sendt oss positive erfaringer fra vervekampanja. Erfaringer som viser at studenter og skoleelever har stor interesse for den kommunistiske bevegelsen - og som viser at vi vinner mange nye medlemmer og venner av bevegelsen ved å gå bredt og offensivt ut. Vi oppfordrer fler til å sende oss erfaringer.

Vi gjengir her utdrag av artikkelen vi har fått.

Det er viktig for oss å rekruttere til den kommunistiske bevegelsen i dag. Det er alltid en viktig oppgave, men situasjonen krever særskilte tiltak nå.

Laget vårt starta en sirkel rett før sommerferien og dreiv den i sommer. På sirkelen deltok 4 jenter. 2 av dem gikk i 1 mai tog, ingen i det "rette" 8 mars toget.

På sirkelen diskuterte vi først grundig spørsmålet om sikkerhet, kritikk sjølkritikk og hvordan vi skulle utvikle medlemmene på sirkelen. Metoden var at folk tok utgangspunkt i seg sjøl, egne omgivelser og egen praksis. Deltagerne blei mobilisert på å forberede å legge fram stoff på møtene, diskusjon av aktuelle saker som Krysset og de siste politiske hendingene - aviser blei mye brukt.

På hvert møte tok medlemmene stilling til temaene som vi hadde diskutert, og vi tok også opp andre motsigelser de hadde til politikken vår. Slik søkte vi å nærme deltagerne skritt for skritt den kommunistiske bevegelsen - og gjorde dem fullstendig inneforstått med det.

Sirkelen er nå halvgått og vi har 50 % rekrutering.

Et annet eksempel er et nytt medlem vi har fått nå.

Vi har lenge regna henne som framskreden - og tenkt at hun nærmest vil skli inn i bevegelsen. Jeg har sjøl spurt henne 3 ganger uten positivt resultat. I sommer tok jeg grundig sjølkritikk overfor henne, på grunn av den lite offensive stilen vi hadde i laget, og som jeg sjøl hadde hatt. Metoden om å spørre om medlemskap må ikke vulgariseres, men gjøres grundig - vi må skikkelig finne fram til motsigelsene til hver enkelt kamerat. Det som fikk denne kameraten til å ta skrittet var forståelsen av et kommunistisk parti og bevegelse. At vi jobba hardt for revolusjonen - at bevegelsen trengte henne og at hun hadde noe å tilføre.

Et tredje eksempel er et lag som inviterte på veggavis oppslag om møte i store fri på skolen? "Vil du vite mer om NKS"...

20 folk stilte opp på møtet 13 av disse gikk i første klasse. Etter apellen ble det åpna for diskusjon. Folk var mest interessert i om det var mye å gjøre. Til dette svarte kameratene naturligvis ja. Folk ville også vite om det var mange møter en måtte regne med. Deretter hva slags oppgaver de ville få. Kameratene svarte at dette ville de få greie på når de organiserte seg. Etter apellen fikk folk utdelt blanke lapper (sommerleiren lærte oss mye) hvor folk skreiv om de ville organisere seg, ha nærmere diskusjon, gå studiesirkel eller ingenting. Alle måtte levere lappene før de gikk. 6 ville diskutere medlemskap, 7 ville gå på sirkel. Laget tok fri neste time og fordelte folka mellom seg to og to, slik at disse blei kontakta fort.

Redaksjonen mener at dette er framskredne metoder som er eksempel til etterfølgelse. En ting vil vi korrigere: Massene bør få bedre svar enn at det er mye å gjøre og at hva slags oppgaver de får skal de få vite når de organiserer seg. Vi har prisippet med at alle medlemmer skal ha oppgaver at mer erfarne skal hjelpe og utvikle mindre erfarne - vi har KK-salg større og mindre oppgaver i fronter, studiesirkler - interessekampen overalt har våre medlemmer oppgaver i å reise kampen og spre kommunistenes syn på verden.

FORSLAG TIL STUDIER I VERVINGA

En del kamerater har ettersøkt studier til hjelp i vervekampanja. Vi vil komme med enkelte forslag - men vil samtidig advare mot noen velkjente feil: Disse artiklene vil ikke være til noen særlig hjelp dersom de ikke studies og det med hensyn på både det ideologiske innholdet i dem og på hva det vil innebære konkret for vervekampanja. Det er ikke sånn at en forstuderer og deretter verver. Studiene skal være til hjelp for vervinga mens den pågår.

1. Om synet på massene:
 - a) Alt om masselinja i sitatboka.
2. Om nødvendigheten av kommunistisk organisering:
J. Stalin: Kapitlet om Partiet i Leninismens grunnlag.
3. Om ungdommens betydning i klassekampen:
 - a) Dimitrov: Kapitlene "La oss forene alle den anti-fascistiske ungdommens krefter" og "Enhetsfronten og Ungdommen" i boka Enhetsfrontens og folkefrontens problemer.
 - b) Lenin: "Brev til A. A. Bogdanov og S. I. Gusev" i boka Om Ungdommen.
4. Om politikken vår og hva som kreves av medlemmene:
 - a) NKS' vedtekter.
 - b) AKP (m-l)s program.
5. For bedre å løse massenes motsigelser til medlemskap:
Vervebrosjyre utgitt av NKS. (i farvannet).

Det er ikke nødvendigvis sånn at alle lag har like sterkt behov for å studere alle disse tingene. Alle bør imidlertid legge stor vekt på studiene av masselinja da det har vist seg å være noe av et kjernepunkt for hele forbundet.

red.



Verv kommunister i frontene!

Vi kvier oss ofte for å spørre jenter i Kvinnefronten om de vil bli medlem i NKS. Ofte fordi vi er redde det vil gi vann på mølla til borgere som sprer kommunisthets - og som hevder at vi bare jobber i fronten for å skape "rekrutteringsobjekter".

Vi jobber i KF fordi vi mener det er mulig og nødvendig å samle massevis av jenter til aktiv kamp mot den særegne undertrykkinga vi er utsatt for. Vi kommunister går i spissen for å utvikle en kamporganisasjon for kvinnemassene i Norge - en kamporganisasjon som skolerer kvinnemassene, gir dem viktige lærdommer og kamperfaringer.

Er det virkelig sånn at massene i kvinnefronten er full av mistillit til kommunistene? Jeg trur ikke det. Der hvor vi stiller oss i spissen for kampen, og er drivende i arbeidet, der har vi tillit! Men dersom vi gjemmer oss bort - og ikke er noen ledende kraft - får vi sjølsagt ingen tillit. Det er revisjonistene og andre borgere som sprer mistillit til dem som leder kampen. Massene har tillit til dem som kjemper deres sak.

Dette betyr at grunnlaget for å verve nye medlemmer i stort antall til NKS blant de uorganiserte massene i KF er meget bra. Men - kamerater - selv om jentene i KF er bra og har tillit til kommunistene - så velt vi at det langt fra betyr at de strømmer til NKS av seg sjøl. Det kreves et særegent opplegg.

Her, som ellers i vervearbeidet, er det grunnleggende at folk blir spurt direkte om medlemskap. Men et tilfeldig spørsmål sånn halvt i spøk når vi pakker sammen sakene etter et møte holder ikke vann i det hele tatt! Denne oppgava krever tvert om at NKS-jentene i fronten utarbeider et opplegg for verving der. Det må være et opplegg som sikrer at alle frontmedlemmene blir spurt og får diskutere grundig de motsigelsene de måtte ha.

Et mulig opplegg kan være at NKSerne fordeler ansvaret for alle jentene seg i mellom, at hver kamerat jobber særskilt med enkelte jenter. Kameratene kan slå seg sammen to og to og invitere de frontaktivistene de har ansvaret for til en kveld hvor medlemskap diskuteres skikkelig. Vi må forklare hvorfor vi mener det er så viktig at de blir med i NKS: at kvinnes fulle frigjøring bare er mulig under sosialismen, og at det bare er vi kommunister som har ei linje som vil føre til endelig frigjøring for kvinnemassene, at dersom de ikke bare skal mene at frigjøring av kvinnene er nødvendig, men også være med på å sloss for å virkeliggjøre det - så må det bety at de må bli med i NKS. Deres stilling som studenter, en del av det arbeidende folket hvor flertallet kan og må vinnes som proletarietets allierte i kampen for revolusjon og sosialisme - er også viktig å forklare - det ender i den samme konklusjonen: At dersom vi skal ha noen mulighet for å løse disse oppgavene så krever det at aktive progressive som disse kameratene går i spissen for en stor garde av nye medlemmer.

I tillegg bør skaffe oss grep om hvilke motsigelser som står i veien for medlemskap for akkurat disse kameratene. I diskusjonene er det nødvendig å føre kamp for å overbevise dem om at de tar feil og kritiserer dem for de feilaktige ideene. Selv om det ikke blir full "uttelling" første gangen så skal vi ikke gi opp, det er nødvendig at disse diskusjonskveldene fortsetter og at den politiske forståelsen får utvik-

le seg. For at et opplegg a la det som er skissert over skal kunne gjennomføres, er det nødvendig at kameratene i fronten lager en plan, fordeler aktivistene seg i mellom, oppsummerer diskusjonene etterhvert og stadig skaffer seg bedre grep om de uavhengiges motsigelser slik at de kan løses.

Ingen lag må imidlertid basere kampanja på vervinger i frontene - dette er en av de mange feltene hvor vi skal verve medlemmer (se art. om metodene). Den brede og direkte vervingen blant de store ikke-front-organiserte massene på skolen og instituttet er avgjort det feltet vi ligger lengst tilbake på, det er disse folka som er gjenstand for groveste avviket vårt i synet på massene, det er her vi har muligheter for å hente de aller største ressursene - vi må legge mye arbeid i å utvikle jobbinga på dette feltet.

- Kamerater - det fins massevis av progressive jenter i kvinnefronten, disse skal bli NKSere i løpet av kampanja! Kjemp for at frontaktivister blir organiserte kommunister!

Brilla



KAMERATER: FRAM FOR MASSE-MOBILISERING I NSU-VALGA!

Kamerater, vi har på somme rleirene diskutert NSU-valgenes viktighet.

Hvorfor er NSU valgene viktige?

Fordi studentene trenger NSU som redskap i kampen for interessene sine. NSU må gjøres til en kamporganisasjon for studentene.

Fordi valgene gir en glimrende anledning til å propagandere for en riktig interessekamppolitikk.

Fordi revisjonistene i USV har NSU som base for reiser innenlands og utenlands (hyppige turer til østblokklanda, seminarer innenlands der de legger opp politikken sin osv.)

Fordi gjennombrudd på NSU-valgene betyr et oppgjør med tankene om studentene som uviktige og interessekampen som uviktig.

ER NSU ET "HÅPLØST BYRÅKRATI VI LIKE GODT KAN OVERLATE TIL REVISJONISTENE"?

I praksis er dette innholdet i linja som vi har stått for. Dette har prega arbeidet vårt på minst to måter:

1. Motvilje mot å stille til valg å drive valgkamp.
2. Byråkratisk valgarbeid og valglinjer a la SV med almenne valgparoler og innpisking til valgmøte som det sentrale.

Konsekvensen har vært reint SV-flertall i NSU-ledelsen og at vi har latt revisjonistene i fred få styrke seg og sine muligheter til å sabotere kampen for studentenes interesser. I dag er dette den viktigste posisjon revisjonistene har på lærerstedene. Storparten av NSU's budsjett på ca 900000 kr i året kan da bruke på å spre sin revisjonistiske politikk. De kontrollerer studentforum, avisa til NSU, som kommer ut med 10 - 12 nr i året og koster over 100 000 kr. Hele dette apparatet kan de i dag bruke til å spre reaksjonære ideer om at studentene ikke har rettferdige krav og ikke har noen maktmidler til å reise kampen med.

Skal vi ikke gjøre slutt på denne organisasjonens sabotasje av studentene og gjøre den til en kamporganisasjon for studentene?

Er ikke dette en målsetting som tjener studentenes interesser og en viktig oppgave å mobilisere studentene for?

HOVEDLINJA I VALGET

Vi vil konsentrere oss om de mest brennende IK-krava. Vi har med enhet studenter -arbeidere og antiimperialisme som underordna punkter, dette er et klart uttrykk for prioriteringa vår - hva vi mener valgkampen skal konsentrere seg om. Taktikken vår skal likeledes ta utgangspunkt i at det er vi som tjener på å mobilisere bredt på et skikkelig IK-grunnlag mens det er fienden som tjener på å gjøre kampen til en partipolitisk krangel om alle mulige og umulige spørsmål.

Viktige punkter i PF's politikk

Vi krever 720 kr i borteboerstipend - stipend til alle reelle borteboere.

Reis kamp mot gjeldbyrda - vi krever økt stipend og nedsatt rente

Vi krever direkte statstilskudd til kantiner og hybler, enhet studenter ansatte mot prisøkninger og rasjonaliseringer

Slå tilbake angrepene på våre demokratiske rettigheter

Boikott valgreglementet fra KUD.

Reis lokale kampsaker - re . mot mot den statlige rasjonaliserings og sparepolitikken

Gjør NSU til en kamporganisasjon.

Studentforum skal tjene interessekampen

Enhet studenter arbeidere

Kamp mot de to imperialistiske supermaktene USA og

Sovjet - støtt verdens undertrykte folk og nasjoner

(tekst som pressiserer at PF tar stilling fra sak til sak)

Støtte til dag hjemsaksjonen, lærermiddelaksjonen

Mot fascisme kommer som eksempler på andre paroler som det ikke står noe videre om, men som PF vil jobbe etter. Vi vil ikke prioritere diskusjonen om alle disse områdene nå til valget.

MASSELINJA

Vi har tenkt å mobilisere folk på dette grunnlaget og vil bruke listemobilisering på de viktigste parolene. Det som da må gjøres er at vi går ut og diskuterer med folk plattformen og får dem til å binde seg til å stemme PF. Vi går da i spissen for å få folk til å stemme på sak. Argumenter for situasjonen vår, mot angrepet på de demokratiske rettighetene osv. PF'ere og folk som støtter politikken vår må være drivende i denne kampanja som starter 3 uker før valget lokalt. Det blir anledning til in opp ulike motsigelser folk har til politiskien og kommer framme er en god del - . . . har en bra pol i tikk!

SV/DKSF: Vi må skille helt klart mellom PF-politikken og NKS. PF er en frontorganisasjon som i hovedsak bør propagandere for det de mener er en riktig linje i IK - propagandere for at kamp nytter og mot de statlige angrepene. Det er NKS sin oppgave å gå offensivt ut og avsløre SV's og DKSF's politikk i NSU. DKSF's representant støtta ikke engang stipendaksjonen. SV's fagkritikklinje har torpedert den aktiviteten som NSU ellers kunne stått i spissen for (forutsatt annenledelse). De har vært aktive støttespillere til departementet i hovedsak å hindre uro - i å gå mot IK fullstendig. Ta utgangspunkt i HMG og ekstraflak for politikken.

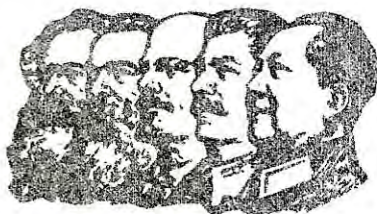
LOKAL TILLEMPING:

Det er ikke nok å ha ei riktig linje, en må også lempe den til lokalt. Dette gjelder taktikken - vi ser ikke stor forskjell på DKSF og SV prinsipielt - dette betyr at vi må slå til mot den gruppering som dominerer der vi sjøl skal drive valgkamp og sloss for de sakene som best samsvarer med folkets interesser. Lokale saker og krav som folk er mobilisert på danner gunstig utgangspunkt for valgkamp på sak og for folks interesser. Ei mekanisk linje duger ikke - derfor vil det være nødvendig med lokale krav kanskje i tillegg til de almenne osv. Bruk lokale eksempler der ledelsen/delegatgruppa har sabotert kampen.

NSU skal tjene studentenes interesser: Gjør NSU til en kamporganisasjon
PF i ledelsen for NSU

FRAM FOR EN VALGKAMP MED STUDENTENES INTERESSER I BRENNPUNKTET!

kamerater i IK-utvalget.



... Spørsmål i KUL - . forts. fra s. 16

Kamerater, vi må skape politisk og ideologisk klarhet. Spørsmålet dreier seg om følgende: Er studentene hovedsaklig en reaksjonær "mellomlagsgruppering" slik KUL og SV mener, eller er det store flertallet av studentene bra folk som kan vinnes som viktige allierte for arbeiderklassen i kampen for den sosialistiske revolusjonen? Er studentenes krav urettferdige "luksuskrav" eller er det rettferdige krav som det er kommunistenes plikt å gå i spissen for å kjempe igjennom? Det er dette diskusjonen dreier seg om og det er disse spørsmåla enhver kommunist må ta klar stilling til.

SS/AU.

DEBATT



DEBATTEN OM STUDENTENES KRAV:

SJØLKRIKK FRA SS/AU

Forrige nr. av 4. mai åpner en debatt om synet på studentenes interesser. Utgangspunktet er Åges innlegg om at studentenes krav er urettferdige, at studentene lever i luksus og at det studentene må gjøre er å lære seg å disponere pengene skikkelig. Opp mot dette står et svar som polemiserer mot Åge, som riktig karakteriserer linja hans som reaksjonær og som også peker på at den ideologien Åge representerer har fått vinne fram i NKS. Til slutt blir kameratene bedt om å kaste seg inn i diskusjonen.

Er ikke dette bra? Er ikke dette et fint opplegg for virkelig debatt i 4. mai? Nei, kamerater, dette er en liberal og borgerlig måte å reise denne debatten på. Det er et opplegg som gir konsesjoner til Åges linje. Åges linje er borgerskapets linje i synet på studentene. Denne linja får stå som et mulig alternativ i NKS: "... Rolf og Åge er to kamerater som har hvert sitt syn, de kan vel ha litt rett begge to..."

Virkeligheten er at dersom Åges linje får slå gjennom som NKS' linje - da har NKS blitt en borgerlig og reaksjonær organisasjon, en organisasjon som studentmassene og arbeidereklassen vil ha interesse av å knuse. Åges innlegg kan ikke sees som et isolert enkeltstandpunkt, det er en linje for å bekjempe studentenes interesser, en linje for å sette arbeidereklassen opp mot studentmassene, en linje for å gjøre forakt for studentene til NKS' erklærte ideologiske grunnlag. Sjøl om ikke Åge mener disse tinga subjektivt er det konsekvensen av standpunktet hans.

Sentralstyrets AU har ansvaret for at debatten blei lagt opp på denne liberale borgerlige måten. Dette viser at NKS-ledelsen sjøl har store revisjonistiske avvik i synet på studentmassene. Det viser at NKS-ledelsen fortsatt ikke har tatt et grundig oppgjør med sin egen revisjonistiske linje for studentenes interessekamp.

Sentralstyrets AU gjør alvorlig sjølkritikk for sin linje i dette spørsmålet. Vi oppfordrer alle kameratene i NKS til å være på vakt og kritisere ledelsen skarpt dersom vi gjør liknende avvik i framtida. Vi oppfordrer alle kameratene til å se på dette eksemplet som en advarsel på hvor djupt forakten for studentmassene og deres rettferdige krav sitter i NKS. Bare gjennom hard kamp, kritikk og sjølkritikk kan vi klare å utrydde denne revisjonistiske og reaksjonære ideologien fra NKS' rekke.

Denne sjølkritikken betyr ikke at vi ønsker å sette lokk på og undertrykke den debatten som har begynt i 4. mai. Vi mener tvert om at debatten er uhyre viktig og at mange kamerater bør kaste seg ut i den. Debatten dreier seg ikke bare om kamerat Åges innlegg. Åge gir bare særdeles klart uttrykk for en linje som er meget utbredt i NKS og som ikke minst har hatt og har fotfeste i ledelsen, sjøl om vi oftest gir den en mer fordekt form.

Tenk bare på at SS har gått i spissen for linja med å nedlegge studentenes interessekamp, en linje vi i praksis har stått for i 1½ år. Vi har aldri direkte sagt at studentenes krav er urettferdige, men resultatet har likevel vært akkurat det. Det vil derfor være helt feilaktig å snevre inn diskusjonen til kamerat Åges innlegg. Det dreier seg om å ta oppgjør med et stort og viktig ideologisk avvik i NKS. Det dreier seg ikke minst om å bekjempe alle utslag av slik revisjonistisk ideologi i ledelsen.

forts. s. 15

DEBATTEN OM STUDENTENES KRAV

SVAR TIL ÅGE

Åges påstand er at studentenes økonomiske krav er urettferdige, at studentene kan leve i stor luksus (mer enn arbeidsfolk kan) at det studentene må lære seg er å disponere pengene sine skikkelig.

For hvem er studentenes krav urettferdige?

I mange år har den progressive studentbevegelsen bekjempet den reaksjonære kaketeorien, som alle borgerlige grupperinger (fra høyre til SV/KUL) har stått for. Denne "teorien har i forskjellige variasjoner fortalt studentene at de ikke må stille krav fordi det da vil gå ut over andre grupper i folket. Bjartmar Gjerde sier at studentenes krav er urimelige fordi de trygdene har det verre. USV sier at vi må være forsiktige med å stille krav fordi det går utover merverdien som arbeidsfolk har skapt.

Den progressive studentbevegelsen har alltid skåret tvers gjennom borgernes påstander og sagt at den kaka de snakker om bare dreier seg om smulene som er igjen etter at monopolkapitalen og resten av borgerskapet har forsynt seg.

Vi har sagt at dersom vi eller noen annen gruppe i det arbeidende folket klarer å sloss seg til bedre kår, går det ikke utover andre i folkets rekke. Tvert imot vil en seier for oss bety et bedre utgangspunkt for andre gruppers kamp. Borgerskapet er livredd for vår kamp fordi den retter seg direkte mot deres profitt og de forsøker desperat å splitte oss fra andre deler av det arbeidende folket.

Mao lærer oss å stille spørsmålet "for hvem". Åge stiller ikke dette spørsmålet, men lar det likevel gå fram at det er i forhold til arbeidsfolk at studentenes krav er urettferdige. Dette er ikke noe annet en borgerskapets "kaketeori" om igjen, og et knefall for borgerskapets forsøk på å splitte arbeiderklassen fra sine allierte, studentene.

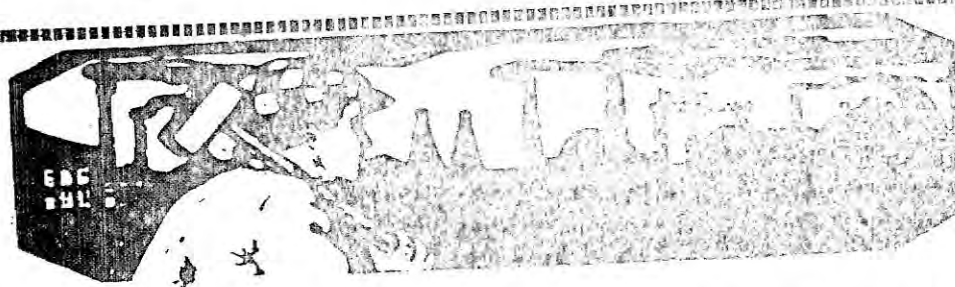
Forakt for studentene

Åges innlegg oser av forakt for studentmassene: De må lære seg å disponere pengene skikkelig. Tenk om AKP hadde fremma dette som linje overfor arbeiderklassen. F. eks. Oddaarbeiderne: "kamerater, dere venter dere i luksus, dere må lære dere til å disponere penga deres skikkelig". I innholdet er Åges syn like hårreisende reaksjonært. Studentenes krav er ikke noe mindre rettferdige enn Oddaarbeidernes.

Åge påstår at studentenes situasjon er bedre enn arbeidsfolk, at studentenes krav må være urettferdige. Mener han de da retter seg mot arbeiderklassen? Studentenes krav er retta mot staten og borgerskapet og er derfor rettferdige. Det er bare ei gruppe i Norge som stiller urettferdige krav det er staten og borgerskapet - og all kamp som retter seg mot den profitten de tilraner seg er rettferdig.

Åges argumenter er utbredte i organisasjonen. Hos få kommer de så klart til uttrykk som hos Åge. Med det er de samme ideene som ligger bak når medlemmene sier at studentkamp er uviktige og når medlemmene er uvillige til å reise interessekampparoler. Vi må føre en aktiv kamp mot disse ideene mot illusjoner om kaketeorien og mot forakten for studentene. Bare gjennom det kan vi makte å reise interessekampen i sin fulle bredde.

AUD



INTERESSEKAMPEN EN FORUTSETNING FOR REVOLUSJON

IK har lenge vært lavt prioritert i NKS. Mange steder har det overhodet ikke vært drevet IK og mange kamerater har aldri engasjert seg i det. Ledende organer har som regel nøydt seg med å proklamere IKs "betydning" for resten av bevegelsen, hele NKS har proklamert videre overfor massene. I praksis har vi som regel redusert IK til byråkratarbeid og noen skjeldne veggaviser og artikler. Når bevegelsen i massene likevel har tvunget oss til å gjøre noe, har vi henfalt til overflatiske analyser og subjektivismen og dermed utvikla en mer eller mindre feilaktig taktikk. Når vi faktisk har drevet IK har vi også hatt alvorlige tendenser til å ville drukne i massene, skjule vårt syn på IKs perspektiver og virkelige mål og å se IK som et mål "i seg sjøl".

MAO OM INTERESSEKAMPEN.

Alle medlemmer av NKS bør studere Mao's artikkel "Sørg for massenes velferd..." til hjelp for å korrigere synet på IK. Jeg vil trekke fram to sitater:

"Alle slike problemer som gjelder massenes velferd, bør stå på vår dagsorden. Vi bør diskutere dem, fatte avgjørelser og sette dem ut i livet og kontrollere resultatene. Vi bør overbevise massene om at vi står for deres interesser, at våre liv er nært knyttet til deres. Vi bør hjelpe dem til å gå videre fra disse tingene til en forståelse av de høyere oppgavene som vi har satt fram, oppgavene i den revolusjonære krigen, slik at de kommer til å støtte revolusjonen og spre den til hele landet, følge våre politiske appeller og kjempe til siste slutt for seire i revolusjonen."

"Ønsker vi å vinne støtte fra massene? Vil vi at de skal gi sin styrke til fronten? I så fall må vi være sammen med dem, vekke deres begeistring og initiativ, være opptatt av deres velferd, arbeide alvorlig og oppriktig for deres interesser og løse alle problemene de har i produksjonen og dagtilivet - problemene med salt, ris, husvære, klær, fødsler osv. Hvis vi gjør det, vil massene helt sikkert støtte oss og se på revolusjonen som sitt mest ærefulle banner, som selve livet sitt."

Denne artikkelen avgrenser seg klart fra to typer ideer som er utbredt i NKS: Den ene går på at IK ikke er viktig, eller iallfall ikke viktig blant andre enn arbeiderklassen. Den andre går på at IK har egenverdi, er et mål "i seg sjøl", at kommunis-tenes oppgave i IK begrenser seg til å føre den økonomiske kampen til seier, uten å trå utover frontens parolegrunnlag av redsel for å bli beskyldt for splitting og bli isolert.

REVOLUSJONEN ER IKs YTTERSTE KONSEKVENNS OG VIRKELIGE MÅL.

IK har avgjørende betydning fordi revolusjonen ikke er annet enn IKs egentlige mål og ytterste konsekvens. IKs økonomiske mål om å forsvare og sikre massenes velferd kan bare nås gjennom en politisk revolusjon. Nødvendigheten av å gi den økonomiske kampen politiske perspektiver og mål kan bare vinnes gjennom selve kampen. IK vil derfor alltid være hovedmetoden for å vinne massene for revolusjonen.

IK GIR VIKTIGE ERFARINGER.

Gjennom IK vil massene for det første bli mer bevisst sin egen undertrykte situasjon og få en bedre forståelse av samfunnsforholdene generelt. For det andre vil kampen lære dem å skille venn fra fiende. (Studentene vil lære at stater og DNA-regjeringa løper borgerskapets ærend, de vil kunne se at voldsapparatet er kjerna i borgerskapets stat (eks. politi mot studentene på Sogn). De vil kunne avsløre revisjonistene som pratmakere og sabotører, og om vi gjør jobben vår riktig, vil de lære at kommunistene er pålitelige forbundsfeller). For det tredje lærer massene gjennom kampen nødvendigheten av å stå sammen, organisere seg. Den gir organisatorisk erfaring. Den viser nødvendigheten av å knytte bånd til resten av de undertrykte massene, særlig proletariatet, og motvirke splitting i det arbeidende folket. For det fjerde gir kampen det kommunistiske partiet mulighet til å styrke og utvikle seg. Gjennom kampen knyttes den mest framskredne delen av den spontane massebevegelsen til partiet og kommunistene blir trent organisatorisk og politisk. Disse erfaringene er en forutsetning for at massene skal bli i stand til å gjøre revolusjon, og for at vi skal bli i stand til å lede den.

INTERESSEKAMPEN KAN ALDRI BLI NOE MÅL "I SEG SJØL".

De politiske konsekvensene av den økonomiske kampen vokser aldri spontant ut av massebevegelsen. Borgerskapet vil alltid gjøre det som er mulig for å lede kampen på avveier, trekke feilaktige konklusjoner og hindre utvikling av den politiske bevisstheten. Derfor vil IK "i seg sjøl" ikke ha noen egenverdi. Det beste eksemplet på det er den aktive fagforeningsbevegelsen i England som tross tusenvis av streiker siden krigen ennå ikke har blitt noen bevisst kraft i kampen for revolusjon og sosialisme.

Hele vår målsetting med IK må være at den skal tjene kampen for revolusjonen. Vår målestokk på nytten av hver enkelt kamp er i hvor stor grad den trener og mobiliserer massene til den revolusjonære krigen. Det betyr at det ikke er nok bare å drive IK, for IK legger bare grunnlaget for at vår politiske propaganda kan slå rot og spire blant massene. Dess mer og dess bedre IK vi driver, dess bedre blir dette grunnlaget. Men det er bare opp til oss om det er borgerskapet eller arbeiderklassen som oppsummerer erfaringene, om vi klarer å utnytte det objektive grunnlaget som IK legger til å heve massenes politiske bevissthet, eller om borgerskapet klarer å hindre dette.

Konklusjonen blir at siden IK har strategiske perspektiver for revolusjonen, er vi nødt til å ta alvorlig på massenes/studentenes velferd og drive mye IK. Dessuten er vi nødt til å drive IK på en riktigere måte, siden den politiske bevissthet ikke automatisk springer ut av den økonomiske kampen. Vi må hele tida ha i bakhue at IK skal tjene kampen for revolusjonen, og vi må reise hard kamp mot ideen om at IK har mål og verdi "i seg sjøl"! Og vi er nødt til å ta hard kamp mot de styrene og de kameratene som ennå ikke vil drive IK i det hele tatt!

Jonas

☆☆☆

NKS-STØTTE TIL USA-IMPERIALISMEN ?

I forrige nummer reiste Kåre en diskusjon om vi i en situasjon der vi blir angrepet av Sovjet kan slåss sammen med USA. Han ikke bare reiste spørsmålet - han mente også at det kunne være mulig. Øistein påpekte helt riktig at "å kjempe sammen med USA" står i motstrid til parola om å slåss mot begge supermaktene. Den skjønner USA-imperialismen og bygger opp under illusjonen om at USA er mindre farlig enn Sovjet. At USA er dummere lettere å lure enn Sovjet osv. En ytterst farlig ide som kan være sjebnesvanger om den får dominere motstandskampen her i Norge. USA kommer hit til Norge av en eneste grunn og det er å føre en imperialistsk urettferdig røverkrig.

4 mai redaksjonen vil kritisere seg sjøl for måten vi har satt igang denne diskusjonen. På samme måte som SRK's An kritiserer seg sjøl i forhold til interessekampdiskusjonen har vi behandlet krige/frediskusjonen. Vi har satt to syn opp imot hverandre uten å kommentere hva vi mener er den riktige linja - og angripe det vi mener er feilaktig.

I Øistein sitt innlegg var det meste korrekt, men han begår en farlig ting. Han sier væpna kamp mot USA-imperialismen skal starte fra det øyeblikket USA-troppene setter foten på norsk jord. Det er et taktisk spørsmål som er avhengig av de politiske og militære forholda på det tidspunktet. I dette nummeret går Øistein sjøl tilrette med de standpunktene han har fremma.

Spørsmålet om USA og NATO har vært diskutert i hele bevegelsen i sommer - og det har kommet for dagen usikkerhet og høyrelinjer i synet på USA. Av lignende typer som Kåre har reist.

Konsekvensene av ei gæærn linje er katastrofale og gjør dette spørsmålet til et svært viktig spørsmål - om Kåre sine argumenter skulle vinne fram vil de gjøre NKS til en støttespiller for imperialismen USA ved en okkupasjon og angrep fra Sovjet. Medlemmene oppfordres til å følge opp diskusjonen Kåre og Øistein har starta.

På Bergensleiren i sommer kjørte ledelsen ut ei linje som sto for høyrelinjer i synet på USA. De må ta sjølkritikk i neste nummer.

red



☆ KAMP MOT BEGGE SUPERMAKTENE - KÅRE SVARER ØYSTEIN. ☆

Jeg er enig i den kritikken retter mot mine synspunkter. Gjennom diskusjon med andre kamerater er jeg også blitt overbevist. Det standpunktet jeg hadde ville ikke ført fram -men skadet motstanden. Min ide var at vi ikke smmtidig kunne slåss mot to fiender(skyte begge veier) da forsto jeg ikke at vi måtte vurdere styrkeforholdet i hver tropp -og utifra det org. nisere motstanden.

Jeg forsto heller ikke muligheten av at ledelsen av denne kampen måtte ligge utenfor hæren - en ledelse som kunne lede alle kommunister i de forskjellige troppene. Jeg slutter helt og fullt opp om Øyisteins mening.

Kåre.

★ DEN POLITISKE LINJA AVGJØR ★

Svaret ditt Kåre, gjør det klart for meg at de militær-taktiske spekulasjonene fortsatt ikke er blitt trengt i bakgrunnen. Du gjør det til et spørsmål om å "vurdere styrkeforholdet i troppene" og til organisasjonsmessige spørsmål. Ikke til et spørsmål om de politiske linjene for kampen og oppgavene vi må stille.

Jeg ser nå at jeg sjøl har bidratt til dette ved å stille parola om å starte den væpna kampen mot USA-imperialismen "så snart de setter foten på norsk jord." Dette er en farlig tankebane - den binder oss til bestemte posisjoner og handlinger på forhånd, handlinger som godt kan bli sjebnesvangre for hele kampen. Å stille dette som oppgave nå er ikke å fast-sette linjer for kampen, men å stille ei mulig taktisk vurdering opp som absolutt. (denne konkrete mulige vurderinga kan det reises tungtveiende innvendinger mot allerede nå). Det sannsynlige vil være at de politiske og militære forholda vil gjøre det til politisk og militært sjølmor og starte opp en slik kamp pp det tidspunktet.

La oss holde fast ved det vesentlige: At vi må stille oppgava å kaste ut enhver okkupant, ikke støtte seg på den enemót den andre, holde fast ved at dette er en rettferdig krig, at den vil bli langvarig og at bare folkekrig kan seire.

Åspekulere på mulige forløp av denne krigen tjener til å til-dekke hovedlinjene vi må ha enighet om. Å utrope en mulig taktikk til ei politisk linje er feilaktig, skadelig og direkte farlig.

Det er derfor en alvorlig feil jeg gjorde i mitt forrige svar til Åge. Men forøvrig holder jeg fast ved det som trekkes opp der.

Øistein.



KINA BØR BRYTE MED CHILE!

Hva er grunnen til at Kina har diplomatiske forbindelser med Chile? Argumentene jeg har hørt er begrunnet utifra Kinas prinsipper om fredelig sameksistens og at ambassaden kan bety mye i motstandskampen. Jeg kan ikke skjønne at dette holder.

Det som er et faktum er at chilejuntaen opprettholder et fascistisk diktatur. Gjennom sine undertrykkelsesmetoder har de vakt avsky over hele verden. Juntaen sitter ikke tryggt, den har svære problemer på alle områder. Et felt er internasjonalt hvor de strever etter anerkjennelse, handelsforbindelser og avtaler for å sikre eksistensen sin.

Å boikotte og isolere juntaen internasjonalt er et våpen som er viktig å bruke for å styrte juntaen. Vi krever sjøl at Norge skal bryte de diplomatiske forbindelsene med Chile. Å si at vi ikke tar stilling til Kina er ikke redelig, for Kina bør gjelde det samme som Norge - at de deltar i isoleringen av juntaen.

Det andre som føres fram er at er at ambassaden kan bety mye i motstandskampen. Hvordan stemmer dette med at motstandsbevegelsen sjøl har bedt om at Kina skal bryte de diplomatiske forbindelsene. Er det ikke sånn at folket sjøl står for forandringa i Chile og at det å legge vekt på diplomatiet er å overlate jobben til toppplanet.

Jeg kan ikke se noen positive funksjoner Kinas ambassade har i Chile. Kinas funksjon nå er utelukkende å splitte den isoleringen som bygges opp rundt juntaen. Kina bør bryte med Chile.

LEIF

FORSVAR KINAS UTENRIKSPOLITIKK!

Folkerepublikken Kina's utenrikspolitikk blir stadig utsatt for harde angrep. Spesielt er det Kinas forhold til juntaen i Chile og andre reaksjonære regimer som Iran det blir kjørt hardest mot. Mange kamrater hevder at det for en sosialistisk stat som Kina burde være en selvfølge å bryte alle diplomatiske forbindelser med disse landene. Jeg er av den mening.

Jeg mener tvert om at Kinas diplomatiske forbindelser med disse statene er en viktig del av kampen mot de kreftene som i dag truer verdensfreden - supermaktene USA og Sovjet. Og hvorfor det.

Jo, først og fremst fordi Kinas forbindelser med disse landene danner en motvekt mot supermaktene. Ta Chile som eksempel. Dersom de statene som mislikte Chile bl. a. Kina skulle bryte forbindelsene med landet, ville det føre til at bare de som likte det, særlig USA, fikk større makt i Chile.

I tillegg er det slik at ved å opprettholde de diplomatiske forbindelsene gis Kina rett til et stykke kinesisk jord i fasciststaten Chile - ambassaden. Den gjør det mulig for Kina også å yte armen hjelp enn det rent "storpolitiske" - nemlig våpen og penger.

Videre: For å demme opp mot imperialismen har Kina gått i spissen for å danne en front mot supermaktene - en front der landa i den 3 verden danner ryggraden. En sliken front må være så bred som mulig - og må dannes utifra det faktum at at alle stater i den 3 verden står for motstand mot de to imperialistiske supermaktene. Dette må nødvendigvis innebære at også land som fører en reaksjonær og folkefiondlig politikk - som f. eks. Chile og Iran må vinnes for fronten fordi de utad står i motsetning til imperialismen og supermaktene.

Den alvorlige situasjonen som supermaktene har skapt krever en smidig taktikk fra sosialismens hovedpartisk i verden i dag.

RUNE

MOT REVISJONISMEN I SPØRSMÅLET OM KINA!

Revisjonistene har gått til en verdensomspennende offensiv mot Kina. Ved fabrikerte løgner om at Kina svikter verdens folk - prøver de sjøl å skjule sitt forræderi - sine egne blodspor. Propagandaen gripes av progressive masser og slår også inn i våre egne rekker.

Spørsmålet om Kinas utenrikspolitikk er ikke et vilket som helst spørsmål. Det er et spørsmål om tilliten til verdens største sosialistiske land - det er et spørsmål om den progressive bevegelsen skal være proimperialistisk - ha illusjoner om den aggressive fascistiske imperialistiske supermakta Sovjet.

Innlegga til Leif og Rune viser at situasjonen må taes alvorlig. Leif har latt seg overbevise av revisjonistenes argumenter mot Kinas utenrikspolitikk og fører fram deres argumenter. Konsekvensen av det Leif sier må være en ønskedrøm for revisjonistene: Kina isolerer seg og overlater slagmarken til revisjonistene. Viss Kina skulle bryte med alle land som de synes er spesielt ille ville de stå akkurat der USA strevde å isolere dem for noen årtider siden.

Runes argumentasjon er ikke et hår bedre enn Leif. Rune viser at han ikke har fått prinsippene for Kinas utenrikspolitikk, og han tyr til revisjonistiske argumenter for å forsvare Kina. Påstander som at Kina har satt igang sitt "røde diplomati" for å "demme opp mot imperialismen" og å påstå at Kinas ambassadeforbindelser skal være motvekt til USA, er å bygge på den revisjonistiske og borgerlige ideen om at diplomatiet spiller en viktig rolle i utviklinga av verdenshistorien.

Redaksjonen har inntrykk av at både Leif og Rune sine synspunkter er utbredte i organisasjonen. Særlig ideen om at det vil være riktig av Kina å bryte med Chilejuntaen utbredt. Men mange tyr også til Rune sine linjer opp mot ei riktig linje. Det er to linjer som begge i sitt innhold gir oppslutning om den moderne revisjonismen. Det er linjer som må bekjempes.

HVA GJØR LEIF OG RUNE FEIL?

Felles for både Leif og Rune er at de lar seg lede av revisjonistene til å se på prinsippet om fredelig sameksistens som det vesentlige og avgjørende ved Kinas utenrikspolitikk. På samme måte som revisjonistene ser de ikke helheten i Kinas utenrikspolitikk - og heller ikke det viktigste.

DET VIKTIGSTE FOR KINA: PROLETARISK INTERNASJONALISME!

Situasjonen i verden i dag er ikke som Rune sier at reaksjonen er på frammarsj. Den gamle orden grunnlagt på kollonialisme, imperialismen blir mer og mer underminert. Nasjonene søker selvstendighet og uavhengighet, folkene søker revolusjon. Imperialistlandene står for fall, sjøl om de flekker tenner og ruster til krig, står de uungåelig for fall overfor verdens folk.

Hva er proletarisk internasjonalisme i en slik situasjon. Det er støtte til sosialistiske land, det er støtte til frigjøringsbevegelser - våpenhjelp, økonomisk hjelp og skolering. Det er videre å bygge opp under de borgerlige nasjonale regimene i den 3 verdens forsøk på å fri seg fra imperialismen. Rune gjør den feil å si at denne enhetsfronten skal bestå av alle stater i den 3 verden. Da begår han bommert at Kina skal yte hjelp og støtte til land som Chile - som hovedsaklig er i lomma på USA-imperialismen. Denne internasjonalismen kommer til uttrykk i nærmest rentefrie lån til landa i den 3 verden, overføring av teknologi, bygging av bedrifter, skolering osv - og politisk støtte til krav som 200 miles fiskerigrense, ny økonomisk verdensordning o.l.

Overfor Allende hadde Kina denne funksjonen. Kina oppfatta Chile under Allende som et borgerlig nasjonalt land - som strevde etter uavhengighet med imperialistmaktene. Kina støtta opp under dette med økt handel, med lån. Kina unnlot sjølsagt aldri å peke på manglene til styret og advarte mot militærapparatet.

I dag oppfatter Kina Chile som hovedsaklig holdt oppe og underlagt USA-imperialismen. Regime er lakei for USA og ikke med i den enhetsfronten. Rune snakker om mot supermaktene. Kina gjør derfor heller ingenting for å holde denne lakeistaten oppe - verken med lån eller handelsforbindelser.

HVA ER FREDELIG SAMEKSISTENS?

Det var Lenin som først trakk opp retningslinjer for at stater med forskjellig samfunnsystem skal ha forbindelse med hverandre. Han påpekte som Kina også understreker at en slik forbindelse alltid er underordna et sosialistisk lands viktigste oppgaver - proletarisk internasjonalisme.

Situasjonen er den at imperialistmaktene aldri vil gi opp sine forsøk på å erobre de sosialistiske landa. Enhver avtale som et sosialistisk land tegner med et imperialistisk land - om fred - er en seier. Sjøl om vi veit at de imperialistiske landa kan lett bryte disse avtalene igjen.

Utifra denne tankegangen formet Kina 5 prinsipper for avtaler mellom land med forskjellige samfunnssystemer: Likeverdig respekt for territoriell ukrenkelighet og suverenitet, likesidig ikkeaggresjon, ikke innblanding i hverandres indre anliggende, likeverdighet og likesidige fordeler og fredelig sameksistens.

At Kina knytter forbindelser med stater av annen samfunns-karakter medfører også at Kina får plass i internasjonale organ som FN osv. I den store polemikken SUKP -KKP sier Kina at arbeidet i internasjonale



organer må aldri tillegges noen hovedvekt. Arbeidet i internasjonale organ har en viss betydning. Vi kan se på FN - Kina har betydning der i støtte til 3 verdens folk og propaganda for sin politikk.

Når Leif går inn for å kutte forbindelser med land som Kina misliker vil det også medføre at Kina forsvinner fra internasjonale fora - og at slik som tidligere Taiwan har denne plassen.

HVA ER AMBASSADENS BETYDNING.

Leif kan ikke se noen grunn til at Kina skal ha ambassade, Rune begrunner ambassaden utifra pengestøtte og våpenhjelp til motstandsbevegelsen.

Begge tar feil.

Ambassaden og diplomatiet er begrunnet utifra de foran nevnte prinsipper, binde kapitaliststater til ikke angrepsavtaler - og at Kina vinner annerkjennelse i internasjonale organer og slipper til der.

Runes fantasier om at ambassaden er et reir for pengestøtte og våpenhjelp og ideen om at den kinesiske ambassadøren skal sitte i Chile og demme opp for USA's innflytelse, er forsøk på å gjøre diplomatiet til noe mer enn det er. Det er forsøk på utvide viktigheten og betydninga av fredelig sameksistens - noe som faller helt i trå med revisjonistene og borgerskapets syn: Diplomati er det viktigste. Når Kissinger drar på sine rundreiser, forhandler og lager avtaler er det nettopp for å innbille verden at det er han og ikke folkemassene som driver historien framover.

HVA ER AMBASSADENS FUNKSJON I CHILE

Utover det som er nevnt er funksjonen liten. Ambassaden sprer informasjon om det kinesiske folket, den kinesiske revolusjon, har utstillinger osv. Kontakten med motstandsbevegelser -ml-organisasjoner skjer gjennom helt andre kanaler.

Fungerer dette desillusjonerende på motstanden - og oppfordrer motstandsbevegelsen Kina til å bryte med Juntaen?

Vi har bare sett denne påstanden i revisjonistenes propaganda. Hva med den Kinesiske ambassaden her i Norge -virker den desillusjonerende på arbeiderklassen i Norge? Sjølsagt ikke. Spørsmålet om Kinas ambassade i Chile er revisjonistenes angrep på Kina - og det går klart å svare at det er riktig at Kina har disse forbindelsene.

NORGE BØR BRYTE DE DIPLOMATISKE FORBINDELSENE MED CHILE.

Leif får ikke dette til å stemme - Rune fører en argumentasjon som i sin konsekvens betyr at Norge bør opprettholde sine forbindelser -som en motvekt mot USA.

Hva er vår oppgave.

Vår oppgave er proletarisk internasjonalisme - å mobilisere den norske arbeiderklasse til støtte for den chilenske. Når svenske lossearbeidere nekter å losse varer fra Chile og når norske arbeidere krever at Norge skal bryte med Chile - er det en bra ting. Det er uttrykk for den avsky det norske folk føler mot Juntaen

Om den norske ambassaden i Chile blir eller forsvinner har liten virkning for arbeiderklassen i Chile. At det i det norske folket derimot reises en solidaritetsbevegelse mot juntaen - det vil være en støtte og inspirasjon for det chilenske folket. At Norge bryter de diplomatiske forbindelsene vil være en gradmåler for denne opinionen.

Et brudd har også andre bra funksjoner. Den chilenske ambassaden i Norge fungerer som en etterretningsorganisasjon og kartlegger og terroriserer chilenske flyktninger. Av hensyn til deres velferd er det også en bra ting å kaste juntaambassaden ut av landet.

Som vi ser er det en helt annen begrunnelse vi har for at Norge skal bryte de diplomatiske forbindelsene med Chile.

Vi skal heller ikke holde oss for gode til å stille krav vi mener er mindre viktig. Vår kamp for støtte til det chilenske folk skal vi føre på flere områder. Ved demonstrasjoner, innsamlinger - spre propaganda. Nettopp ved å gå inn i denne solidaritetsbevegelsen kan vi også få propagandert det vi mener er viktig. At isolering og boikott alltid er underordna støtte til den aktive motstandskampen.

Spørsmålet om Kinas utenrikspolitikk er et viktig spørsmål. Revisjonistenes angrep må møtes offensivt og slås ned. Denne stormoffensiven har et formål - å kamuflere overgrepene til Sovjet. Det er av avgjørende betydning for verdens folks årvåkenhet mot sosialimperialismen at vi avslører denne offensiven. Revisjonismen har en svakhet som vi kan bygge på - den er nødvendigvis bygget på løgn.

For å vinne dette slaget trenger vi en enhetlig medlemsmasse. Redaksjonen har i denne artikkelen gått til angrep på noen standpunkter som er utbredte i organisasjonen. Vi oppfordrer medlemmene til å gripe fatt i diskusjonen og føre den videre i laga- og bringe diskusjonen inn for 4 mai

KAMP MOT REVISJONISMEN - STØTT KINAS UTENRIKSPOLITIKK!



REDAKSJONEN

NKS OG KVINNEPOLITIKK

SVAR TIL KLAUS

ENVER HOXA: (to taler om kvinnen s 23)

"Partiet har fra starten av lagt stor vekt på kvinnespørsmålet, dette meget viktige sosiale spørsmål, som er intimt forbundet med vårt folks framtid, sosialismen og kommunismen. Kvinnespørsmålet er ikke et adskilt spørsmål, skilt fra og uten sammenheng med andre problemer i vårt samfunn, det er ikke et spørsmål som kan behandles eller løses aleine, eller hva som er enda verre - ignoreres.

Kvinnespørsmålet er ikke bare et følelsesmessig spørsmål, som kan behandles på en sentimental og romantisk måte.

Det er et av livets store spørsmål - et av de største spørsmål i menneskenes matrialistisk-dialektiske utviklingshistorie."

Dette sitatet av Enver Hoxa - holdt opp mot vår praksis i kvinnespørsmålet, viser at Klaus i sitt innlegg i forrige 4 mai pekte på riktige og alvorlige feil.

Jeg skal ta opp en del av de feila Klaus peker på - og vil spesielt rette søkelyset mot kvinneutvalgets rolle. Vi er kommet kort i å analysere feila - Klaus sitt innlegg var en god begynnelse. Jeg oppfordrer alle derfor om å lese dette kritisk - og følge opp diskusjonen med innlegg til 4 mai.

KVINNEPOLITIKK ER IKKE HELE BEVEGELSENS SAK!

Klaus sier ganske riktig at kvinnepolitikken i NKS er delegert bort til enkelte jenter i lags - og sånn er mønsteret fra "øverst til nederst". Ledelsen i NKS har delegert hele ansvaret til et kvinneutvalg og latt det bli med det.

Kvinneutvalget har et særskilt ansvar for ikke å ha gått i spissen for å underlegge kvinnepolitikken den demokratiske sentralismen. Vi har sporadisk kritisert lagsledelsene for ikke "å ha oppsyn med kvinneansvarlig" men har ikke sjøl sloss for å få diskusjoner om kvinnepolitikken med ledelsen i NKS.

Slik ser vi at kvinneutvalget har stått for ei linje som i praksis har hindra kvinnepolitikk å bli hele bevegelsens sak. Vi har moralisert over lagsledere på lavere nivåer når de ikke kjenner til kvinnepolitikken - men vi har latt høyere organer gå fri når de har ignorert kvinnepolitikken.

UTVALGET HAR GÅTT I SPISSEN FOR Å UNDERTRYKKE VIKTIGE MOTSIGELSER.

Klaus påpeker ganske riktig at det finnes alvorlige motsigelser på kvinnepolitikken i NKS. Jeg tror motsigelsene og usikre rheten er mest utbredt på om det er riktig å ha med imperialismen i KF's plattform. Spesielt om det er riktig å ha med Sovjet.

Kvinneutvalget har sjøl vært prega av usikkerhet på spørsmålet. Vi har også visst at usikre røtter og motsigelser eksisterer i organisasjonen. Vi har verken reist våre egne motsigelser i forhold til høyere organer eller gått i spissen for å føre ideologisk kamp i organisasjonen. Vi har tvert imot prøvd å underlegge oss motsetningene som best vi kunne - og har i praksis sabotert å sette politiske ut i livet.

Dette er praksisisme og i strid med NKS' vedtekter. I følger dem plikter vi som medlemmer av en kommunistisk organisasjon å legge fram motsigelser og usikkerhet. De skal ikke ligge å råtne - uten åpen kamp i organisasjonen blir vi aldri kvitt borgerlig tankegods.

Det er bare revisjonistene som behøver "å late som de er progressive". Vi trenger en levende organisasjon - og det får vi bare ved å føre åpen krig mot borgerlig ideer - med marxisme-leninismen mao Tse Tung som våpen.

UTVALGET HAR GÅTT I SPISSEN FOR EN KNEFALLSLINJE OVERFOR REVISJONISMEN!

Mange hevder at det er galt å ha imperialismen med i fronten fordi massene ikke forstår hva imperialismen er.

Dette er revisjonistenes argumenter - og de har sniki seg inn i våre egne rækker. Jeg tror det store flertall av det arbeidende folket i aller høyeste grad forstår hva imperialismen er. Store deler av det arbeidende folket i Norge sto på den riktige sida under Vietnamkrigen. Mange deltok aktivt i solidaritetsarbeidet. Tusenvis av norske kvinner og menn har sjøl merka imperialismen når bedriften de jobber i plutselig blir flytta til et annet land hvor det er mer profitt å hente.

Vi er revolusjonære og skal organisere folkemassene til kamp mot imperialismen. Slik tenkning viser en grov undervurdering av massene. Slik tenkning fører til at revisjonistene vinner fram med sin reaksjonære linje som går ut på å hindre at kvinnemassene i Norge blir kjempende antiimperialister.

Vi veit at revisjonistenes politikk har vinni framgang blant studentjentene. Dette så vi bl. a. 8 mars - hvor flesteparten i toget var studenter og skoleelever. Dette har utvalget ikke løfta en finger for å ta opp kampen imot. Vi har tvertimot gjennom å hindre diskusjonen på imperialismespørsmålet satt kommunsitene ute av stand til å ta opp kampen mot revisjonistene.

KVINNEMASSENE I NORGE ER IMOT SOVJET:

Folk som mobiliserte til 24 aug. veit at det er uhyre få som støt er Sovjet. Massene er imot invasjonen av Tsjekkoslovakia - de har ingen sympati og står slett ikke opp og forsvarer dem som et sosialistisk land slik revisjonistene gjør. Det er derfor ikke massene vi skremmer vekk ved å ha med Sovjet's supermaktspolitik i KF's plattform. Det er revisjonistene som hyler høyest om hvor fælt det er at KF tar avstand fra Sovjet - det er dem vi "skremmer vekk" - og ikkeno er bedre enn det.

Men har vi utnyttet denne fordelaktige situasjonen? Nei tvert imot har vi stått tafatte å hørt på når revisjonistene har hylt opp om "den sektenske kvinnefronten som tar avstand fra Sovjet". Det er vi som har massene på vår side kvinnemassene i Norge er imot Sovjet.

Kvinneutvalget i NKS

